

τρίγωνον μετὰ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός· εἶρων τις περιλαμπής ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς ἀνακλάσεως τοῦ φωτός ὑψήθη ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὡς κρυστάλλινος κίον ὑποστηρίζων τὸν οὐράνιον θόalon.

Ἀνσίθιτος ἤθελεν εἶσθαι τῶντι ἐκείνῳ ὅστις εἰς τοιαῦτον θέμα δὲν ἀναγκασίξει τὴν καλοκἀγαθίαν τοῦ Θεοῦ· δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ μου ἀκουσίως· καθ' ἣν στιγμήν οἱ σύντροφοί μου, ἀφικρίσαντες τὰ πικρὰ σκιαδία τῶν, ἤρχοντο νὰ ψάλλουν μετὰ φωνὴν βοῆαν καὶ βογγῶν τὸν συνήθη ὕπνον τῶν εἰς τὴν Παταγίαν τὴν βοήθον, προστάτιδα τῶν ναυτῶν. Πόσον συγκινητικὴ ἦτον ἡ προσευχὴ τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες ἐξήμενοι ἐπὶ εὐθραύστου ξύλου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ ἐνητέλιζον πρὸς τὸν δύναντα ἥλιον ἐπὶ τῶν κυμάτων! Πόσον εἰσεχώρει μέχρι τῆς ψυχῆς ἡ ἐπικλησις αὐτῆ τοῦ πτωχοῦ ναύτου εἰς τὴν Μητέρα τῶν θλιβομένων! ἡ συναίσθησις τῆς μικρότητός μας ὡς πρὸς τὸ ἄπειρον, οἱ φθόγγοι τῶν ἀσμάτων μας ἐξήμελων μακρὰν ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἡ ἐπερχομένη πλουμιστὴ νύξ μετὰ τοὺς κινδύνους τῆς, τὸ θυμὸς τοῦ πλοίου μας μετὰ τὸ τοσούτων ἄλλων θαυμασιῶν, ἐν πλήρωμα θρηνητικῶν κατεχόμενον ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ φόβου, ἱερεὺς πολὺς καὶ σεβάσιμος προσευχόμενος, ὁ Θεὸς ἐπαναπνεύμενος ἐπὶ τῆς ἀβύσσου καὶ μετὰ τὴν μίαν μὲν χεῖρά του σκματῶν τὸν ἥλιον εἰς τὰς θύρας τῆς δύσεως, μετὰ τὴν ἄλλην δὲ ὑψώνων τὴν σελήνην εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ κλίνων διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου οὐρανοῦ προσεκτικὸν εἰς τὴν φωνὴν τῶν πλασμάτων του· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι δὲν δύναται τις νὰ ζωγραφίσῃ, καὶ τὸ ὅποῖον ὅλη ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου μόλις εἶνε ἱκανὴ νὰ ἀντιληφθῇ.

Μεταβώμεν ἤδη εἰς τὴν ἐπίγειον σκηνήν.

Ἐσπέρην τινὰ περιεπλανήθη ἐντὸς σκαιοῦ δάσους εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ καταβράχτου τοῦ Νιαγάρ· μετ' ὀλίγον εἶδον τὴν ἡμέραν ἐκλείπουσαν περὶ ἑμοῦ, καὶ ἀπελάμβανον εἰς ὅλην τὴν μοναξίαν τῆς φύσεως τὸ ὠραῖον θέμα μιᾶς νυκτός εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ νέου ἡμισφαιρίου.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ σελήνη ἐράνη ὑπὸ πρᾶν τῶν δένδρων εἰς τὴν ἀντίθετον ἄκρην τοῦ ὄριζοντος· ἀρωματικὴ αὔρα, τὴν ὑποῖαν ἡ βασιλίσσα αὐτῆ τῆς νυκτός ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, ἐφαίνετο προηγουμένη αὐτῆς· εἰς τὰ δάση ὡς ἡ δροσερὰ ἀνάπνοή τῆς· τὸ μοναδικὸν ἄστρον ὑψήθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἄλλοτε μὲν ἐξηκολούθει ἡσύχως τὴν κυανόστροφον ὁδοπορίαν τῆς, ἄλλοτε δὲ ἀνεπαύετο σταματώνσα εἰς τὰ ἀθροίσματα τῶν νεφῶν, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο σεσημασμένα εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὄρεων, εμφανωμένων μετὰ χιόνος. Αἱ νεφέλαι αὗται, πέπλοι συσταλλόμενοι καὶ διαστελλόμενοι, ὅτε μὲν ἀνεπτύσσοντο ὡς διαφανεῖς ταινίαι λευκοτάτου ὁλοσυρικοῦ, ὅτε δὲ διελύοντο ὡς κροκίδες ἀτμοῦ, ἡ ἐσχημάτιζον εἰς τὸν οὐρανὸν σωροὺς λαμπροῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, τὸσον εὐχαριστοῦντος τὴν ὄρεσιν, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀπαλότητα καὶ

τὴν ἐλαστικότητα τοῦ.

Ἡ ἐπίγειος σκηνὴ δὲν ἦτον ὀλιγώτερον καταπληκτικὴ· τὰ ὑποκύνον φῶς ἐπίκρατον ὑπὸ τῆς σελήνης, κατήρχετο μετὰ τῶν διαστάσεων τῶν δένδρων, καὶ ὤθει τρόπον τινὰ δράγματα φωτός μέχρι τῶν πυκνοτήτων τοῦ βαθύτερου σκοτεινοῦ· ὁ ποταμὸς δὲ τις ἔρρεον ὑπὸ τοῦ πόδας μου ἐλικσιδῶς ἐχάνατο εἰς τὰ δάση, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀνεφαίνετο τιλθὼν ἀπὸ τοῦς σελαισμοῦς τῆς νυκτός, ἀντανκλώμενος εἰς τοὺς κόλπους τῆς· εἰς ἐκτεταμένην τινὰ πεδιάδα, πρὸς τὴν ἀντιπέραν τοῦ ποταμοῦ ὄχθιν, ἡ λάμψις τῆς σελήνης ἐπανεπαύετο ἡσύχως ἐπὶ τῆς γλῆσ· σπυρδαίαι ταραττόμεναι ἀπὸ τὰς πνοαὶς τοῦ ζεφύρου καὶ διεσπαρμέναι τῇδε καὶ κείσε ἀπετέλουν νήστους σκιῶν κυμανομένων ἐπὶ τῆς ἀκινήτου ταύτης θαλάσσης τοῦ φωτός. Ἐκεῖ πλησίον τὸ πᾶν ἤθελεν εἶσθαι σιωπὴ καὶ ἀνάπνευσις, ἀνεῖ τῆς πτώσεως φύλλων τινῶν, τῆς αἰρνεῖο πνοῆς ἀνέμου τινός καὶ τῆς κραυγῆς τοῦ αἰγωλιού· μακρόθεν, κατὰ ἀποστάσεις, ἤκούοντο αἱ ὑπόκωφοι μουγκρισμοὶ τοῦ καταβράχτου τοῦ Νιαγάρ, αἵτινες, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης τῆς νυκτός, ἐξεταίνοντο ἀντηχοῦντες ἀπὸ ἐρήμου εἰς ἐρημον, καὶ ἐξέπνεον διὰ μέσου τοῦ μονήρους δάσους.

Τὸ μεγαλεῖον, ἡ ἐκπληκτικὴ μεγαγγολία τῆς εἰκόνης ταύτης, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφρασθῇ διὰ γλώσσης ἀνθρωπίνου. Αἱ ὠραιότεραι νύκτες τῆς Εὐρώπης, δὲν δύνανται νὰ παρέξουν τὴν παραμικρὰν περὶ αὐτῶν ἰδέαν. Μιχαίως εἰς τὰς καλλιεργημένας πεδιάδας μας ζητεῖ νὰ ἐκταθῇ ἡ φαντασία μας· πανταχοῦ δὲν ἀπαντᾷ ἄλλο τι εἰμὴ κατοικίαις ἀνθρώπων· ἐνῶ εἰς τὰς ἀγρίας ταύτας χώρας, ἡ ψυχὴ εὐχρηστεῖται βυθίζομένη εἰς ὠκεανὸν δάσων, καὶ πλανώμενη ἐπὶ τοῦ θαλάσσιου τῶν καταβράχτων, ἡ μελετῶσα παρὰ τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, εὐρισκομένη μόνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

I. M. P.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—ooo—

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Χαρίκλεια Νικολοπούλου.

Χαίρειν ἄμα τῷ νέῳ ἔτι.

Νέον ἔτι εἰς τὴν αἰσάν ἑνάρξιν τοῦ ἔτους, φίλη, Σπεῖδ' ἡ Μ' ὁσά μου προθύμως πρῶτη νὰ σοὶ ἀναγγέλῃ. Μόλις ἀρρωματός, ἀλλ' ἦτο ὑπὸ τοῦ προσκαλημένου, Διὸς διατάξει νὰ προσέλθῃ καὶ εὐτελῶς ὑπερπεποιημένη. Νέον ἔτος! ὡ ἰδέα σκέψασθαι γυναικιάτη, ἥτις τὴν ψυχὴν φαεινὴν, ταλαντεύει, καὶ ταράττει! Σαγμὴ πάσα, (καὶ τί ἄλλο ὁ παρὼν ὑπάρχει βίος. Ἡ τὴν στιγμήν ἄλ' ἡ μετ' ἄλλην ἐκδοράσκουσι αἰφνιδίως!) Σαγμὴ πάσα τὴν ζωὴν μας ἐγκραμῇ ἐν μεταγμῇ, Δύο κόσμων περιτέλλει, δύο χρόνιον, ζωῶν δύο. Παρελθὼν καὶ μέλλον, αἶμα! τὸ μὲν εὐπῶ, τὸ δ' οὐκέτι

Υπερβολῶς, ἐκμηδενούσι τῆς ζωῆς ἡμῶν τὰ ἔτη.
 Ἀλλ' ὥς ἔχων δεσποτεῖν ἐπὶ τούτων ἀμφοτέρων,
 Ἀφροντίς ὁ στιγμιαίος κἀθ' ἑντροπῶν καὶ χαρῶν.
 Εἰς τὸ νέον μόνον ἔτος, μὲ ψυχῇ παλμὸν καὶ κλόνον,
 Περσίζειπτεται τὸν βίον, περισκίπτεται τὸν χρόνον.
 Νέον ἔτος! εἰς τὰ ἔτη τῆς ζωῆς προσθήκη μία,
 Εἶναι ὑφ' αἵματι, ἢ πτωχεῖα; εὐκαί κέρδις ἢ ζημία;
 Εἰς τοὺς πύλας τοῦ χρόνου ἀρσένος εἰς προστασίην.
 Ἀλλ' εἰς τὴν ζωὴν μας οὗτος προστεθὴ ἢ ἀφαιρεθῇ;
 Νέον ἔτος! ἡ ζωὴ μας σὺν αὐτῷ ἀνενοώθη,
 Ἡ τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος ἐκ τοῦ χρόνου κατεπόθη,
 Κ' ἐποιήσαμεν ἐν μέγα πρὸς τὸ τέλος ἡμῶν βῆμα,
 Τῆς ἰδίας εὐμαρμένης παρικόφυντες τὸ νῆμα;
 Εἰς τὴν ἄλ' ὃν μας συγγράφει. ὦ! ἐξέστημεν κ' ἐφέτος!
 Ἀλλὰ πόσοι τῶν ζήσαντων μεθ' ἡμῶν τὸ λήξαν ἔτος
 Εἰς τοὺς τάφους ἴδω κείνται, μαρτυροῦντες πῶς τὸ νέον
 Ἔτος δυνατόν νά ᾖται κ' εἰς ἡμᾶς τὸ τελευταῖον!
 Καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου! προσφωνοῦμεν πρὸς
 ἄλλους.
 Πᾶν καὶ ζῶντες θὰ χαρῶμεν ζῶντες ἀπαντας τοὺς φίλους,
 Μελαγχολικαὶ ἰδέαι! ἀδυσώπητος ὁ χρόνος,
 Τίτται καὶ καταβιδρύσκει πᾶν ταχὺν καθὼς ὁ Κρόνος.
 Πᾶν δὲ βῆμα του γηράτειας, πόσά του πνοὴ μαραίνει,
 Μῆκος δὲ αὐτὸς προκόπτων ἀνηδὺ καὶ νέος μένει.
 Ἡ δὲν εἶναι κ' ἡ ζωὴ σου, καὶ τοι νῦν ἀκραισιτέρα,
 Ὡς πρὸς πέφυκε, φιλάττη, καθ' ἑν ἔτος πρεσβύτερα;
 Καὶ χ' ἰοὺς ἐὰν ἔχῃς χρόνους βίου μακροτάτου.
 Ἔτος ἐν δὲν εἶσ' ἐφέτος ἐγγυτέρω τοῦ θανάτου;
 Ποῦ τὸ χθὲς ἡμῶν, τὸ πρότερον, τὸ προπερὺς, τὸ πάλαι;
 Ποῦ οἱ πόθοι, αἱ εὐχαὶ μας, αἱ ἐλπίδες αἱ μεγάλαι;
 Κ' αἱ ψυχραὶ φιλοτιμίαι ἐπὶ ἔργων διακένων;
 Ὡς ἐνύπνια τῶ ὄντι ἐλειψαν ἐγειρομένων,
 Ἡ ὡς κόσμοι τῶν πρ. σφάτων συρμῶν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.
 Εἰς τοὺς συρφετοὺς ὠθοῦνται τῶν βακῶν καὶ τῶν σκωδάλων,
 Μῶν δὲ τοῦ παρελθόντος ἀπολείπειτ' ἡ σκωρία,
 Ὁ μετάρμελος, ὁ μόχθος καὶ τῶν πόθων ἡ πικρία.
 Καὶ αἱ ἴψεις καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ φόβητρα τῆς πείρας,
 Καὶ αἱ νόσοι, καὶ σὺν τούτοις ἀνεπαίσθητον τὸ γῆρας.
 Τάλας! ἐξ ἡλικίας θνήσκουμεν εἰς ἡλικίαν,
 Καὶ ἀντὶ ζωῆς, θανάτων ἔχομεν ἀλληλουχίαν.
 Τὸν ἱστώντα πλεονάκις ὀνομάζομεν πρεσβύτην,
 Καὶ τὸν παύσαντα τοῦ θνήσκειν καθ' ἡμέραν—Μακαρίτην.
 Ἀλλ' οὐδεὶς τοιαύτας σκέψεις σήμερον ἀναμοχλεύει,
 Οὐδὲ τῶν αὐτοῦ προτέρων καὶ ἰσχυρῶν μνημονεύει.
 Εἰς πολλοὺς τὸ νέον ἔτος ἀρχὴ νείας περιόδου
 Τῶν αὐτῶν ματαιότητων, τῆς αὐτῆς τοῦ ζῆν μεθόδου,
 Εἰς τὸ στόμα τῶν ἐμβάλλει, τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν ἐμπετοὺς,
 Ὅπου εἶχον ἐξεμίσει πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους,
 Τὰς αὐτὰς ἀπιθυμίας τὰς ὀρέξεις, τὰς ἰδίας,
 Τὰς μωρίας, τὰς ἀπάτας καὶ τὰς ἔξεις τὰς ἀρχαίας.
 Καὶ τοῦ ἔτους ὅντος νέου, παλαιὰ ἀκόμη οὗτοι,
 Ὀνειρεῦντ' ἀπολαύσεις, δόξας καὶ τιμὰς καὶ πλοῦτη.
 Ἡ καὶ ζῶντες τὰς φρένας ἱτησίως εἰς τὸ χεῖρον,
 Β' σκουσιν εἰς τοὺς ἀνέμους νοῦν παρθένον, πλῆν καὶ στείρον.
 Οὔτω τὴν μερᾶν παῖδες καὶ πρεσβύτεροι τὴν κακίαν,
 Ἀπολείπουσι τὸν χρόνον καὶ τὴν ὠδὲ παροικίαν.
 Καὶ νεκροὶ πρὸ τοῦ θανάτου, θανατοῦνται νεκρωθέντες,
 Ἀπονάμενοι τοσοῦτον, ὅσον ὄχονται φανέντες.
 Ὅπερ σὺ μὴ πύθῃς, φίλη! ἀλλ' ὥς ἔχεις ὀρθὴν κρίσιν,
 Σαυτῆς καὶ τῶν πραγμάτων διαγίνωσκε τὴν φύσιν.
 Νέα, πλήρης εὐφύας καὶ χαρίτων φερωνύμιας,
 Τῆς ζωῆς τὸ δρόμον τίως διεξήγαγες φρονήματος.
 Κ' ἐπεσπάσω τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων,
 Δ' ἐπαγωγῶν οὐχ ἦτις ἢ συνεσταλμένων τρόπων.
 Οὐ πολλὰ ἐκδιδοχθεῖσαι, πλεῖστον ἔχεις λόγων πείραν,
 Θυμοσύφως εὐστοχοῦσα εἰς τοῦ ἀληθοῦς τὴν θήραν.
 Φρόνησον καὶ τὰ τοῦ χρόνου ἡ ζωὴ. Χαιρέκλειά μου,
 Ἐξέλκετ' ὁσημέραι ὥσπερ ἔχνος ἐπὶ ἄμμου.
 Παρακμάζουσι, γηράσκει, θνήσκουσιν ἡμῶν τὰ πάντα,
 Εὐτυχία, δυστυχία, κατορθώματα, συμβάντα.
 Κάλλος, χάρις, πλοῦτη, φήμη, πόθος ἔρως, χαρὰ, λύπη,

Ἀκμή, ῥώμη, πῶς ὁ βίος μέλις φαίνεται κ' ἐκλείπει.
 Νὰ ζῆς θύλεις καὶ νὰ ἔχῃς ἰσοδύναμον νέα ἔτη;
 Εἰς τὴν φυλακὴν σου στήθι καὶ τὸν βίον σου εὐθέτοι.
 Εἰς τὸν βροῦν τοῦ κόσμου τοῦτου μὴ ῥωγῇς ἐξ ὀλοκλήρου
 Μὴδ' ὀπίσω τῶν ματαίων πορευθεῖσα παρασύρου.
 Κλέπτῃς δὴλοῦς ὁ κόσμος τὸ παρὸν αἰετὶ λαμβάνει,
 Κ' εἰς ἡμᾶς τὸ μέλλον μόνον πονηρῶς ἀπολυμπάνει.
 Πᾶν τὸ μέλλον αἰετὶ μέλλει, ἢ ἐάν ποτε καὶ φθάσῃ,
 Κατὰ ταύτην τὴν συνθήκην κοσμικῶς θέλει περάσει.
 Ζητεῖ δὲ οὐκ ἀπολύτως ἀναγκῶν τὴν θεραπείαν,
 Ἀλλὰ αἴσθημα, ἰδέον, πνεῦμα, νοῦν, ψυχὴν, καρδίαν.
 Οἰκτρὸν ὅμως εἰς βορβόρους νὰ ἐκχέται τὸ μύρον
 Καὶ νὰ βάλλωντ' αἱ ὁρατοὶ μαργαρίται πρὸ τῶν χοίρων.
 Ἀλλ' ἐὰν θυσίας θέλῃ τύραννος ἢ κοινονία
 Ἔστω ταύτης μὲν τὸ σχῆμα ἡμετέρα δ' ἡ οὐσία.
 Δίκα μόνον, (ἐὰν δὴ) πλὴν μὴ ἔσο τῆς ἡμέρας
 Ἔσο δεσποινὰ μὴ δαύλη τῆς σπουδῆς τῆς κοινονίας.
 Ἀπὸρ οὕτως ἡ ζωὴ σου ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἐν νεφέλῃ
 Ἀμα τ' ἔσπερος θὰ δόξῃ καὶ ἔρως θ' ἀνατέλλῃ.
 Νέον ἔτος δὲ ἐλπίου καὶ ἀγάπης καὶ ἐλπίδος
 Ἀνανίσωσιν τὴν φλόγα τῆς τοῦ βίου θρυαλλίδος
 ἵνα φαίνῃ τοῖς ποσὶ σου ἐν τῷ σκότει τοῦ αἵματος
 Καὶ ὡς φρόνημος παρθένος ληψθεῖς ἔστω τοῦ ν. μαρτύρος.
 Ἀπ' οὗ δ' ἀπαξ νέα Εὐα ἐν Χριστῷ ἀναγεννηθῇς
 Ἀνακαίνιζε τὸν ἑαυτὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐνεδόθης.
 Τοῦτον πρίν, τοῦτον κόσμει, ὑπὲρ τούτου μᾶλλον πόνει,
 Τοῦτον αὖθις ἐτησίως, τῶν βρόντων δ' ὑπερφρόνει.
 Πνεύματος θεοῦ, φίλη, εὐμορφάσαι εὐθείας,
 Διακρίνεις ἐν τῷ θάθει τῆς αἰσθητικῆς ὁξείας.
 Τὶ τὸ ὄντως ὃν ἀνάγκη καὶ αἰετὶ ὡσπύτως ἔχον
 Τὶ δὲ τὸ ἐν ἀλλοιῶσαι δι' ὀλισθοῦ ἀποτρέχον.
 Ἐπιμένως ποῦ κυρίως θὰ προσηλωθῇ ὀφείλει
 Ἡ ἐνδόμυχος ζωὴ σου, τῷ αὐτῷ ἢ τῇ ὕλῃ.
 Τὸ εὖθις σου τοῦτο πνεῦμα, καὶ ἐν πρώτοις κ' ἐν ἰσχυρά-
 τοις
 Τῶν ἑτῶν ἐγκυβιζίσθω ἐν τοῖς φίλοις σου ἐγκάτοις.
 Ὁπωδιέπου' ἢ πρωίμως, ἢ ὀψέ, μίαν ἡμέραν
 Εἰς ζωὴν ἀποχωροῦμεν ἄλλην αἰωνιακίαν.
 Ἐν τοῖς κόλποις εὐνασθέντες τότε ἐκεῖ τοῦ Αἰωνίου
 Ἀπολαύσομεν τὰ κέρδη τῶν στιγμῶν τοῦ τῆδε βίου.
 Καὶ συζῶντες εὐδαιμόνως μετὰ γενεῶν ἀρχαίων,
 Ἐξομεν ἐν μέγα ἔτος παλαιὸν ταῦτό καὶ νέον.
 Ἀδελφὴ, τί τὸ κωλύον τὸν νοῦν ἔχοντας ἐκείσε
 Ἀπὸ τοῦδ' ὡς ἐν τῷ ἔτι τῶν ἑτῶν ἐκείνῳ ζῆσαι;
 Ἀγιάσαντας τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς τοὺς δεδομένους
 Καὶ ἐκαστὸν Κ. ρίου προσδεκτὸν ἐργασκόμενους;
 ὦ! τὰς σκέψεις, φίλη, ταύτας ἀντὶ ἄλλου κατηγλήου,
 Ἐναρκτήριόν σοι πέμπω τοῦ ἁγίου Βασιλείου.
 Ὅταν δὲ, Θεοῦ διδόντος, ἀπὸ νηματικῆς παστάδος
 Γενεῖν τακνώσης νέαν, σὺν τῷ γάλακτι μετὰδος
 Καὶ τῶν σκέψεών μου τούτων ὡς δότην ψυχασφου
 Παρὰ ποιητοῦ μὲν φαύλου, φίλου πλὴν αὐτῶν μητροφου.
 Οὕτως ἐν ἐκείνοις τότε ἀληθῶς καὶ ἐξαιρέτως
 Ἐν τῇ γῇ, ἐν τῷ σπ. χρόνῳ, ἐορτάσεις νέον ἔτος.
 Καὶ ὡς ἀετοῦ ἐντοῦτοις ἀνακαινισθήσεται σου
 Κ' ἡ νεότης, καὶ τὸ κάλλος, καὶ ὁ νοῦς κ' αἱ χάριτες σου.
 Πᾶτα δὲ στιγμή σου ἔσται ἀναβίως ἀκμαία,
 Κ' ἡ ἐντεῦθεν ἐκδημία νέου ἔτους ζωὴ νέα.
 Ταῦτα δὲ ἐπιστολῆς μου, ὡς ἐπὶ ὁπῆς πολυστίχου,
 Σοὶ προσφέρω μετὰ θάρρους καὶ ἀγάπης ὁμοψύχου.
 Ἀκομψὰ τυχὸν καὶ λόγοι ἀτεχνῶς Μ. ναστηρίου,
 Οὐδ' ἐπάξια τῶν κύκλων τοῦ κομψοῦ Σταυροδρομίου
 Πλὴν εἰς κύκλους, δὲν ἐκάλες, ὡς φρονῶ, ἀγροῖκον
 Μοῦσαν,

Τῇ 4 Ἰαννουαρίου 1855.

ΝΑΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΑΝΗΣ.